

Sygn. akt VIII C 448/23 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach VIII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Magdalena Ziębacz

Protokolant sekretarz sądowy Monika Czech

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2023 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S. A. w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

zasądza od pozwanego P. K. na rzecz strony powodowej (...) S.A. w W. kwotę 5 762,80 zł (pięć tysięcy siedemset sześćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 marca 2023 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2 217,00 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

Sędzia Magdalena Ziębacz

Sygn. akt VIII C 448/23

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 marca 2023 roku powód (...) S.A. w W. domagał się zasądzenia od pozwanego P. K. kwoty 5 762,80 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód zażądał także zasądzenia od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że pozwany zawarł w dniu 7 grudnia 2021 roku z poprzednikiem prawnym powoda - (...) sp. z o.o. umowę pożyczki nr (...). Na mocy przedmiotowej umowy pozwany zobowiązany był do spłaty kwoty 7 031,67 zł na którą składają się: kwota 4 000 zł – kapitał pożyczki, prowizja za udzielenie pożyczki 2 095,20 zł, opłata za usługę hapiservis w kwocie 698,40 zł oraz odsetki umowne 238,07 zł. Pozwany dokonał częściowej spłaty zadłużenia w wysokości 1 172,09 zł i w związku z tym po potrąceniu nienależnych kosztów do uregulowania pozostała kwota 5 762,80 zł. Powód podniósł, że umowa zawarta została bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość i wyjaśnił szczegółowo proces identyfikacji pożyczkobiorcy i sposób zawierania umowy pożyczki. W związku z tym, że pozwany nie dokonał spłaty pożyczki w terminach wynikających z umowy pożyczki dlatego pożyczkodawca w dniu 25 czerwca 2022 roku dokonał wypowiedzenia umowy pożyczki co skutkowało natychmiastową wymagalnością zobowiązania. Nadto podał on, że w dniu 15 grudnia 2020 roku pomiędzy nim a pożyczkodawcą (...) sp. z o.o. w W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, na mocy

której powód nabył wierzytelność pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki wraz z wszelkimi prawami i obciążeniami, a strona pozwana została zawiadomiona o przelewie wierzytelności (k. 2-4).

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 kwietnia 2023 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnianiu pozwany zakwestionował powództwo co do zasady i wysokości. Podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda. W ocenie pozwanego ramowa umowa cesji nie zawiera ceny nabycia, nie została ona uiszczona i cesja została podpisana przez osoby nieupoważnione. Co więcej, pozwany zakwestionował ważność umowy pożyczki, wskazując, że pożyczkobiorca nie wystąpił z wnioskiem o jej zawarcie, a osoby ją zawierające w imieniu pożyczkodawcy nie miały do tego umocowania. Ponadto, pozwany podniósł, że nie otrzymał przelewu środków od pierwotnego wierzyciela. Końcowo zakwestionował prowizję wskazując, że jest zbyt wygórowana i prowadzi do nieważności umowy pożyczki (art. 58 ust. 2 k.c.). Ponadto wskazał, że postanowienia umowy w zakresie kosztów prowizji i opłaty są sprzeczne z dobrymi obyczajami i naruszają interesy pozwanego (k. 36-38)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. K. (jako pożyczkobiorca) zawarł w dniu 7 grudnia 2021 roku z poprzednikiem prawnym powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (jako pożyczkodawcą) umowę pożyczki nr (...).

W umowie wskazano, że całkowita kwota pożyczki to 4 000,00 zł. Prowizję zaś ustalono w wysokości 2 095,20 zł. Roczna stopa oprocentowania wynosiła 7,20 % w skali roku, zaś całkowity koszt pożyczki ustalony w dniu zawarcia umowy wynosił 3 031,67 zł. Całkowita kwota do zapłaty ustalona w dniu zawarcia umowy to 7 031,67 zł. Okres obowiązywania umowy, a więc termin spłaty określono na 15 czerwca 2023 roku. Pożyczka była płatana w 18 miesięcznych ratach w kwocie po 390,65 zł z tym, że ostatnia rata wynosiła 390,62 zł, płatnych do 15 każdego miesiąca. Odsetki wynosiły dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

Pożyczkobiorca zobowiązał się dokonywać spłat zgodnie z Harmonogramem Rat. Zgodnie z umową, z zastrzeżeniem ust. 3 umowy, kwoty zapłacone przez pożyczkobiorcę z tytułu spłaty pożyczki będą zaliczane kolejno na poczet odsetek, prowizji i kapitału (§ 5 ust. 4 umowy). W przypadku jeśli opóźnienie w zapłacie którejkolwiek raty lub jej części przez pożyczkobiorcę, kwoty płacone przez pożyczkobiorcę z tytułu umowy pożyczki będą zaliczane kolejno na poczet przeterminowanych: rat opłaty za usługę hapiserwis, rat prowizji, odsetek za opóźnienie, rat kapitału wymagalnych odsetek za opóźnienie, począwszy od najdawniej wymagalnych; odsetek i prowizji począwszy od najdawniej wymagalnej raty, a następnie na kapitał, począwszy od najdawniej wymagalnej raty (§ 4 ust. 4 umowy). Odsetki za opóźnienie wynosiły dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

W § 8 ust. 1 ww. umowy wskazano, że w przypadku opóźnienia się ze spłatą kwoty równej, co najmniej dwóm pełnym ratom pożyczki, pożyczkodawca ma prawo wezwać klienta do zapłacenia zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni o doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy, a w przypadku braku zapłaty może wypowiedzieć umowę w terminie 14 dni od doręczenia wypowiedzenia. Wezwanie do zapłaty może być doręczone za pośrednictwem telefonu, SMS-a, listu poleconego wysłanego na adres wskazany w umowie lub inny adres wskazany przez klienta. Po upływie okresu wypowiedzenia pożyczkodawca ma prawo dochodzić od klienta zwrotu całości niespłaconej kwoty łącznego zobowiązania do spłaty oraz naliczyć odsetki za opóźnienie od zaległych należności równe ostatniej (...) stosowanej w umowie, za okres od dnia rozwiązania umowy, nie więcej niż odsetki maksymalne w art. 359§ 2¹ k.c.

Na rachunek bankowy pozwanego w dniu 8 grudnia 2021 roku została wypłacona kwota 4 .000 zł.

Dowody : umowa pożyczki z dnia 7 grudnia 2021 roku (k. 15-18), formularz informacyjny (k. 20-22), harmonogram spłaty (k. 23), potwierdzenie przelewu (k. 59)

W związku z zaległościami w spłacie pożyczki (...) Sp. z o.o. w W. pismem z dnia 26 maja 2022 roku wypowiedział umowę pożyczki i wezwał P. K. do zapłaty zaległości w terminie 14 dni od otrzymania niniejszego wypowiedzenia.

Dowód: wypowiedzenie z dnia 26 maja 2022 roku. (k. 25), umowa pożyczki wraz z załącznikami (k. 10-15), potwierdzenia wpłat pozwanego (k. 43-45; 47)

W dniu 15 grudnia 2020 roku (...) sp. z o.o. w W. oraz (...) S.A. w W. zawarły umowę sprzedaży wierzytelności przedmiotem której była m.in. wierzytelność przysługująca zbywcy przeciwko P. K. z tytułu wyżej opisanej umowy pożyczki

Dowody : umowa ramowa z dnia 15.12. 2020 roku (k. 64-78), porozumienie nr 19 z dnia 1 sierpnia 2022 roku wraz z wykazem wierzytelności (k. 26-28)

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy przez powoda, którym pozwany nie zaprzeczył. Pozwana nie złożyła żadnych wniosków dowodowych ani nie stawiała się na rozprawę celem złożenia zeznań w charakterze strony.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Istota komercyjnej umowy pożyczki polega na dostarczeniu przez pożyczkodawcę określonej kwoty środków pieniężnych pożyczkobiorcy, pod warunkiem jej późniejszego zwrotu wraz z wynagrodzeniem dla pożyczkodawcy (odsetki, prowizja, opłaty manipulacyjne).

Jak wynika z dowodów przedstawionych przez powoda, pozwany w dniu 7 grudnia 2021 roku zawarł umowę pożyczki w kwocie 4000 zł i zobowiązał się do zwrotu tej pożyczki wraz z prowizją w kwocie 2 095,20 zł oraz odsetkami w 18 miesięcznych ratach. P. K. uiścił kwotę 1 172,09 i zaprzestał regulowania dalszych rat.

Zarzuty podniesione przez pełnomocnika pozwanego nie zasługują na uwzględnienie. Podkreślić należy, że pozwany ograniczył się do podniesienia zarzutów i nie poparł ich żadnymi wnioskami dowodowymi. Ani pełnomocnik pozwanego ani pozwany nie stawili się na wyznaczonym terminie rozprawy i nie ustosunkowali się do argumentów podniesionych w piśmie pełnomocnika powoda z dnia 15 maja 2023 roku.

Zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się, co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Powód w wyżej opisanym piśmie szczegółowo przedstawił procedurę zawierania umów z klientami. Pozwany nie zaprzeczył, że w jego przypadku procedura ta wyglądała inaczej, a na podstawie dokumentów przedstawionych przez powoda m.in. potwierdzenia wykonania transakcji płatniczej (k.24), pełnomocnictwa (k. 19), umowy pożyczki (k. 15-18.) należało uznać, że w dniu 7 grudnia 2021 roku doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki pomiędzy pozwanym, a (...) sp. z o.o. w W., a twierdzenia pozwanego o naruszeniu przepisów ustawy o kredycie konsumenckim nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 – 3 obowiązującej w dacie zawierania umowy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz.U z 2014 poz.1497 ze zm.) umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest zobowiązany niezwłocznie doręczyć umowę konsumentowi. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Inaczej mówiąc, forma umowy o kredyt konsumencki powinna umożliwiać zapoznanie się

konsumentowi z warunkami kredytu i analizę jego sytuacji prawnej w związku z zaciągniętym kredytem. Wymaganie, jakie wynika z art. 29 ust. 1 w/w ustawy, trzeba interpretować przede wszystkim jako nakaz – skierowany do kredytodawcy – sporządzenia dokumentu obejmującego treść oświadczeń woli złożonych przez kredytodawcę oraz konsumenta i utrwalenia tego dokumentu w odpowiedniej formie. Wykładnia językowa art. 29 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy sugeruje, że minimalną formą umowy o kredyt konsumencki jest forma pisemna, chyba że przepisy odrębne przewidują inną formę szczególną. Powód, wykazał zaś, że umowa zawarta przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem to umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

Powód złożył umowę, w której przedstawiona jest szczegółowa procedura, która kończyła się przelaniem środków wynikających z umowy, co nastąpiło na rzecz pozwanego dnia 8 grudnia 2021 roku. Powód wykazał, że po złożeniu wniosku o pożyczkę za pośrednictwem brokera, pozytywnej weryfikacji tożsamości klienta i potwierdzenia danych we wniosku o pożyczkę jak również po weryfikacji zdolności kredytowej doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki. Nadto przedstawiono wydruki (art. 308 k.p.c.) potwierdzające, że w dniu 7 grudnia 2021 roku został pozytywnie zweryfikowany wniosek pozwanego i przesłano mu drogą elektroniczną potwierdzenie zawarcia w tej dacie umowy pożyczki. Udowodniono też przekazanie środków na rachunek bankowy pozwanego w dniu 8 grudnia 2021 roku w wysokości 4 000 zł. Należało zatem uznać, że powód sprostał ciężarowi dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.) w zakresie wykazania, że między P. K. a (...) Sp. z o.o. w W. doszło do zawarcia na odległość umowy pożyczki za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

Wydruki komputerowe stanowią „inny środek dowodowy”, o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Ich moc dowodową należy oceniać zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 §1 k.p.c. (por. uzasadn. wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 grudnia 2014 roku, I ACa 637/14, Lex nr 1602874). Dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jego treścią (art. 77³k.c.)

Zarzut braku legitymacji czynnej powoda jest chybiony.

Zgodnie zaś z art. 509 §1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§2 k.c.).

Przelew jest umową, z mocy której wierzyciel-cedent przenosi na nabywcę-cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Zgoda dłużnika na jej zawarcie jest potrzebna tylko wtedy, gdy w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią. Skutek przelewu polega na tym, że zmieniają się jedynie osoby stosunku zobowiązaniowego, a poza tym pozostaje on taki, jaki istniał przed dokonaniem przelewu. Brak określenia ceny nie ma wpływu na ważność i skuteczność umowy cesji wierzytelności.

Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda, ale w bliższy sposób go nie uargumentował wskazując, jedynie że umowa cesji nie zawiera ceny i jest podpisana przez osoby nieuprawnione. Zatem tylko krótko należy podsumować, że także legitymacja czynna po stronie powoda została wykazana dokumentami umowy ramowej zakupu wierzytelności, porozumienia nr 19 stanowiącego jego integralną część załącznika, w którym wymieniono dane identyfikujące pozwanego oraz jego zobowiązanie – umowę pożyczki nr (...) wraz z dokumentami potwierdzającymi upoważnienie do zawarcia umowy przelewu.

Co do zarzutów pozwanego dotyczących abuzywności postanowień umowy (art. 385¹ §1 k.c.), nieważności umowy (art. 58 k.c.) i braku ekwiwalentności świadczeń, przede wszystkim warto zaznaczyć, że część z tych twierdzeń wzajemnie się wyklucza.

Po pierwsze, umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą, ale nie wzajemną w rozumieniu art. 487 § 2 k.c., gdyż będący obowiązkiem dłużnika zwrot przedmiotu pożyczki nie stanowi świadczenia wzajemnego

ani nie jest przyczyną (causa) lub odpowiednikiem świadczenia dającego pożyczkę. Odwoływanie się zatem do nieekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki jest bezprzedmiotowe.

Ponadto postanowienie umowy (wzorca umownego) sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym przepisem ustawy jest w myśl art. 58 §1 k.c. od początku nieważne i nie może być uznane za niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ §1 k.c. Postanowienie takie nie może bowiem wyrzucić skutku prawnego i nie może kształtować praw i obowiązków konsumenta oraz nie jest w stanie rażąco naruszyć jego interesów. Nie może też w konsekwencji podlegać ocenie z punktu widzenia zgodności z dobrymi obyczajami. Tym samym art. 385¹ k.c. nie może być traktowany jako przepis, który przewiduje inny skutek w rozumieniu art. 58 §1 in fine k.c., w szczególności ten, że na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2011 r., III CZP 119/10).

Podobnie wadliwie powołano się na naruszenie art. 58 §2 k.c., gdyż zawarta tam klauzula generalna służy ocenie wykonywania przysługujących stronie praw podmiotowych, a zatem możliwość jego stosowania jest wyłączona, gdy czynność prawna, z której to prawo wynika jest ex lege nieważna.

Nie można też zgodzić się z twierdzeniem pozwanego, że postanowienia umowy pożyczki z dnia 7 grudnia 2021 roku, w których przewidziano prowizję prowadzą do nieważności umowy zgodnie z art. 58 §1 i 3 k.c. W ocenie Sądu, brak jest też podstaw do uznania, że umowa pożyczki zawarta z pozwanym zawiera klauzule niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ k.c. Zgodnie z tym przepisem, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie - poza postanowieniami określającymi główne świadczenia stron - nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. W świetle tego unormowania nie ulega wątpliwości, że uznanie konkretnej klauzuli umownej za postanowienie niedozwolone wymaga stwierdzenia łącznego wystąpienia obu wymienionych przesłanek, tj. „sprzeczności z dobrymi obyczajami”, jak i „rażącego naruszenia interesów konsumenta”. Przy czym rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego oznacza tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku. Obie wskazane w art. 385¹ §1 k.c. formuły prawne służą więc ocenie tego, czy konkretne klauzule umowne przekraczają zakreślone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego (por. uzasadn. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, LEX nr 1369424; uzasadn. wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 czerwca 2013 r., VI ACa 1698/12, LEX nr 1369424).

W tym kontekście należy stwierdzić że co do zasady pobieranie opłat i prowizji w związku z udzieleniem pożyczki jest dozwolone i to niezależnie od tego czy umowa pożyczki przewiduje obowiązek zapłaty odsetek za korzystanie z kapitału. Wprost wynika to z ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, w której wyróżnia się pozaodsetkowe koszty kredytu (art. 5 pkt 6a i pkt 7) obok oprocentowania kapitału.

Zgodnie zaś z powołanym już art. 36a ust. 1 w/w ustawy (na dzień wniesienia pozwu), maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według przewidzianego tam wzoru. P. koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu (ust.2) i nie należą się one w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu (ust.3).

W niniejszej sprawie dopuszczalna wysokość tych kosztów wynosiła 2 793,60 zł (przy uwzględnieniu kwoty kapitału –4000 zł i czasu trwania umowy -18 miesięcy), zaś w umowie zostały one ustalone na sumę 2 095,20 zł (prowizja za udzielenie pożyczki).

Według Sądu, wskazana w umowie pożyczki prowizja nie stanowi zatem niedozwolonej klauzuli umownej. Została ona jasno i czytelnie wyodrębniona w treści umowy, wśród najważniejszych warunków kredytu, gdzie wyszczególniono obciążenia pożyczkobiorcy. Opisano też, jakie jest uzasadnienie dla jej pobierania. Pożyczkodawca wyjaśnił bowiem

w umowie, że prowizja to koszt związany z przygotowaniem, udzielaniem i uruchomieniem pożyczki stanowiący wynagrodzenie pożyczkodawcy.

Zgodnie z §4 ust. 8 umowy pożyczki nr (...) z dnia 7 grudnia 2021 roku pożyczkodawca naliczał odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.. Stąd, też zasądzono odsetki umowne za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu, od kwoty kapitału od dnia wniesienia pozwu tj. 2019 roku (roszczenie wymagalne od dnia 24 sierpnia 2019 roku).

Mają powyższe, na uwadze w wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 762,80 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 23 marca 2023 roku do dnia zapłaty (art. 481 § 1 k.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł, mając na względzie, że powód wygrał sprawę, co uzasadniało zastosowanie dyspozycji art. 98 §1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Zgodnie bowiem z treścią art. 98 §1 k.p.c., strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty poniesione przez powoda w kwocie łącznej 2 217 zł, składają się: 400 zł - opłata sądowa od pozwu, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 1800 zł - tytułem wynagrodzenia dla fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego ustalona na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

sędzia Magdalena Ziębacz